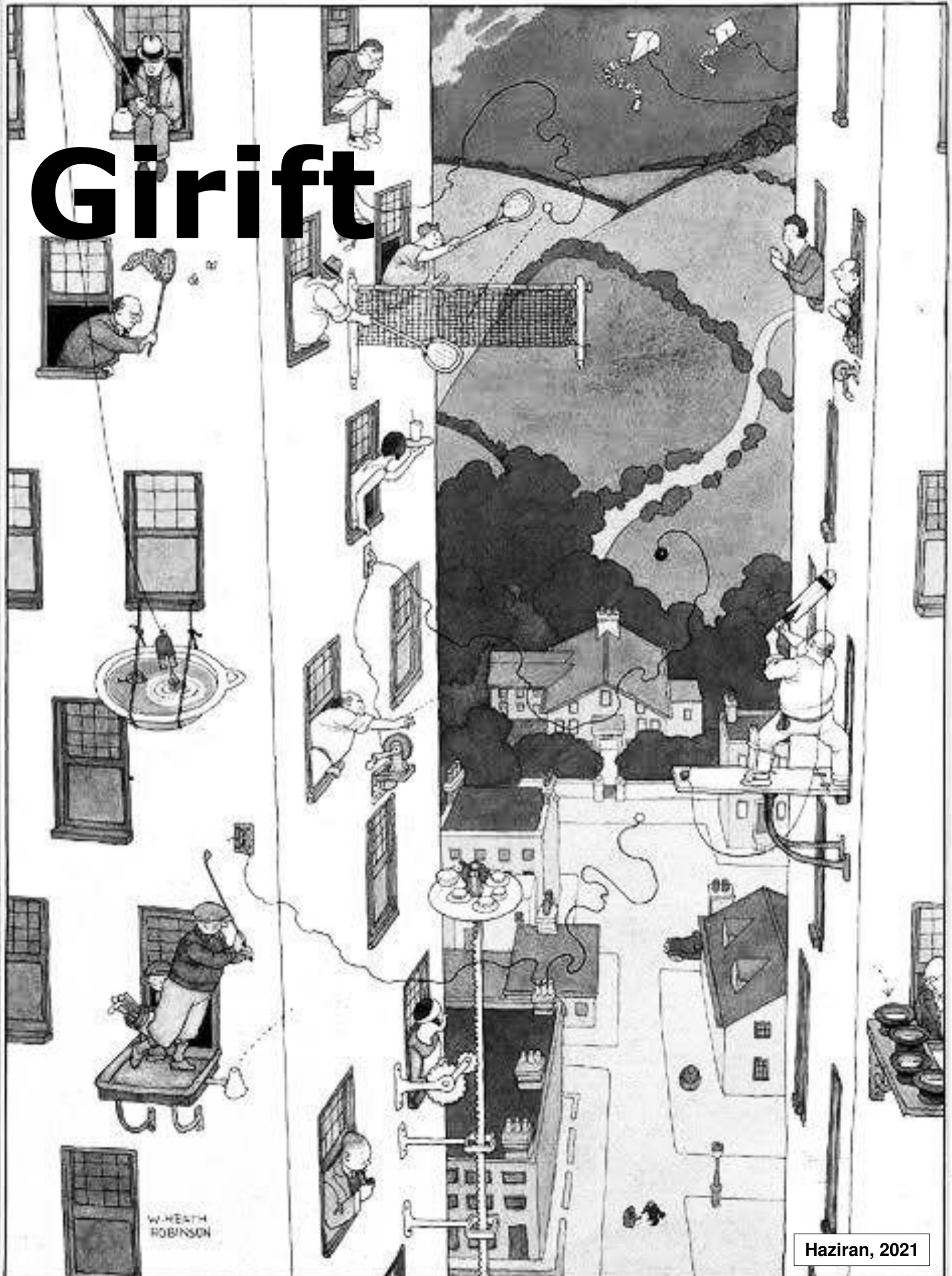

Girift

W. HEATH
ROBINSON

Dođan Güne

Teslimiyet

Ahizedeki sesin,
yatıştırır biliyorum
cehennemlerimi
Sabaha artık

Anlatırsın yine
kafandaki evrenlerini
Yapamam belki
Yarattıklarına
inanırım bence sana

Tekrar etme sözlerimi
Yakışmıyor,
serden geçmiş
artık cümlelerim;
uygun gelmez olmuşlar
sesinin ulvi makamına

Şehir uyanıyor
gözlerinin ardında
Hayatımın ilk günü sanki
Uyanıyorum,
ismimin tüm ağırlığıyla

Sönümlenen bir öfke
gibi gece
Son karanlık
Tüm vakarıyla
yükseliyor güneş

Gözlerinde
aydınlanmıyor mu
deniz öyle
Şu anda olur da ölsem bile
gam yemem artık

(Rana Mara Tekin, 2021)

(Beren Naz Dağdelen)

Sanrılarım

Ter damlar alnımdan
Sana döktüğüm yaş sanırım
Hasretin sanırım kapıyı aralayan rüzgârı
İnce ince bakışlarım sanırım sen diye çizdiklerim

Gökyüzünü senin gözün boyadı sanırım Yabancıyken sana
yazdıklarım bana ötekileşmiş Ay ışığı çarptığında yüzüme
gülümsemen gamzenin çukuruna düştü sanırım

Unutmak sanırım en güçlü zaferi
Tatmadan önce seni kaybetmeyi
Ya da hiç kazanmadan indirmek bayrağı
Hem de ortada bir savaş olmadan sefere sen diye çıkarım

(Emircan Tiryaki, 2021)

(Reyyan Kılıç, 2021)

Duvara Karşı

2004

Bir Fatih Akın
Filmi

Filmin 2004 yılında 54. Berlin Film Festivali'nden aldığı Altın Ayı ödülü ve Sibel karakterini canlandıran Sibel Kekilli'nin aynı yılda aldığı Deutscher Filmpreis En İyi Kadın Oyuncu ödülü, filmin aynı yılda aldığı sekiz ödülün en çok öne çıkanlarıdır.

Senaryosu da yönetmeni Fatih Akın tarafından yazılmıştır. Sürükleyici ve düşündürücü olay örgüsü

kadar kamera açıları, sahne ve müzik seçimleri de oldukça etkileyici ve karakteristiktir. Fatih Akın'ın imzası sahnelerin ışıkları ve açılarıyla kendini belli eder ama bütün filmlerinde de olduğu gibi asla klişeye ve tekrara düşmez.

Film Hamburg'ta geçer. Karakterler, Batı ve Doğu'nun kültür sarkacındaki kaotik boşluğu olabilecek en uç noktalarda yaşamaktadırlar.

Cahit, 40'lı yaşlarında, çok sevdiği eşinin kaybını atlatamamış ve kendini alkole vermiş birisi.

Sibel ailesinin onun için kurduğu evlilik hayalini reddeden, tek isteği abisinin ve babasının baskısından kurtulup hayatını özgürce yaşamak isteyen genç bir kız.

Sibel ve Cahit başarısız intihar girişimlerinin sonucunda bir akıl hastanesinde tanışır. Sibel'in ailesinin tek isteği onun bir Türk'le evlenmesidir, bu yüzden Sibel Cahit'e evlilik teklif eder. Bunu ilk başta istemeyen Cahit, Sibel'in kiraya ortak olması karşılığında bunu kabul eder.

Sibel istediğine ulaşmıştır, artık özgürdür.

Hayatını uzun bir süredir hiçbir duygu hissetmeden yaşamaya devam etmiş olan Cahit zamanla bu ruh durumunu kırar ve Sibel'e aşık olur ve onu başka erkeklerden kıskanmaya başlar. Sonunda bir cinayet işler ve hapse girer.

Cahit hapse girdikten sonra Sibel abisinin ve babasının ona zarar vermesinden haklı olarak korktuğu için İstanbul'a, kuzeni Selma'nın yanına gelir. Yaşadığı hayatın mutlak monotonluğuyla Selma, Sibel'in adeta antitezidir ve Sibel buna çok uzun bir süre tahammül edemez. İstanbul'daki bu arayışları neredeyse bir arka sokakta öldürülmesiyle son bulur.

Filmin sonlarında ise o arayışı tamamlamış ama sonucunda bir duvara toslamıştır çünkü en başından beri reddettiği aile yaşantısı artık onun gerçekliği olmuştur. Bu arada da Cahit hapisten çıkmış ve onu aramaya İstanbul'a gelmiştir.

Cahit'in amacı doğduğu yer olan Mersin'e gitmektir ve Sibel'i onula beraber gelmeye davet eder.

Sibel ise son ana kadar ne yapması gerektiğiyle ilgili tereddüt etse de sonunda Cahit ile gitmez.

Filmin sonunda karakterlerin kaçtıkları hayatı kendi istekleriyle seçtiklerine tanık oluruz.

Düzeni, aile hayatını ve evliliği reddeden Sibel bir çocuk sahibidir ve doğru düzgün Türkçe konuşamayan, Türk asıllı olduğunu reddeden ve kendini Alman hissedenden Cahit, doğduğu yere dönme kararı almıştır.

Bundan yola çıkarak söyleyebiliriz ki, karakterlerin karşılarındaki duvarlar baki kalmıştır.

(Rana Mara Tekin, 2021)

İstikametsiz Yolcu

Bir yere ulaşmak istemiyorum aslında, ne kanundan ne de çocukluğumdan kaçıyorum. Buna rağmen, yalnız kaldığım her an kendimi zoraki bir sorguya çekiyorum; hikayemin üzerinden tekrar geçiyorum bir kusur arar gibi.

Sanki bir şeyi atlamışım gibi bir huzursuzluk çöküyor damarlarıma. Kanım ağır akmaya başlıyor, düşünemiyorum.

Aklıma; anlamlı bir cümle, bir nasihat veya çocukluktan kalma tozlu bir anı gelmeliymiş gibi hissediyorum böyle zamanlarda. Parazitli bir televizyon gibi ama kafamın içi.

Çoğunlukla insanların içinde çöker bu hezeyanvari tereddütler. Hiç sekmez; her seferinde yürümeyi unuturum.

İnsanlara bakarken yüzümün aslında onlardan birine ait olduğu zannına kapılıyorum, dehşet ve inanmazlıkla yüzümün kıvrımlarını, kavislerini yoklarım; hırçınca.

Hayır; tabii ki gitmek benim seçimim değildi.

Gitmek ve tekrar gitmek; asla aradığımı bulamamak, sürekli olarak zihnimin sınırlarını zorlayan tatminsizlik ve istisnasız netice olan hayal kırıklığı...

Oturduğum yosun bağlamış merdivenlerden bakıyorum da, kimse benden farklı değil belki.

Herkes gitmek ister sanırdım mesela eskiden.

İstemediklerini öğrenmenin ilk şaşkınlığıyla yalan söylediklerine ikna olmuşum çoktan.

(Rana Mara Tekin, 2021)

Hiçbir şeye benzemiyorsun
Yaşadığında da kendini bir şey sanıyorsun
Elinden gelen de benzedi mi bir şeye
Yeter yaşadığım, öleyim diyorsun.

Doludur kırk düşünce ile zihnim
İçimde dönüp duran fikirlerim
Namütenahi kargaşa hakim olmuş
Kargaşa adeta nizam oluşturmuş

Uzak bir evin penceresinde
Beklemekte zavallı bir adam
Gökyüzüne bakar
Şehrin ışıltısından süzülen bir ay

Bir yıldız kayar
Zavallı adam dilek tutar
Gecenin soğuğu onu ürpertirken
Ne fayda boşa merak

Kim bilir ne yapıyor o
Kim bilir ne düşünüyor
Hayatta kimsesi olmadığından
O da biliyor geçiyor zamanından
Ölüm onu bekliyor Biliyor

(Fatma Sude Özlü, 2021)

(Ahmet Mithat Dehmen, 2021)

Arnavutköy Korkmaz Yiğit Anadolu Lisesi